

Sygn. akt: XI Ns 1235/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 1 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu XI Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Jolanta Sikorska
-----------------	----------------------

Protokolant:	St. Sekr. Sądowy Hanna Olkiewicz
--------------	----------------------------------

po rozpoznaniu w dniu 1 sierpnia 2017 r. w Toruniu na rozprawie sprawy z wniosku W. C. z udziałem Z. C. o zobowiązanie Z. C. do opuszczenia mieszkania w trybie art. 11 a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie ( Dz. U. Nr 180, poz. 1493, z późn. zm.)

postanawia:

I. oddalić wniosek;

II. nakazać pobrać od wnioskodawczyni W. C. na rzecz Skarbu Państwa ( kasy Sądu Rejonowego w Toruniu ) kwotę 40,- zł ( czterdziestu zł ) tytułem stałej opłaty sądowej należnej od wniosku.

Sygn. akt XI Ns 1235 / 17

## UZASADNIENIE

W. C. wniosła o zobowiązanie szwagierki Z. C. jako sprawczyni przemocy w rodzinie do opuszczenia mieszkania zajmowanego przez nią wspólnie z innym członkiem rodziny dotkniętym przemocą. Powołała się przy tym na przepis art. 11a ustawy z 29. VII. 2005 o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie. Wskazała, że nie może wprowadzić się do swojej nieruchomości położonej w T. przy ul. (...) ponieważ uczestniczka Z. C. stosuje wobec niej przemoc i uniemożliwia przeprowadzenie remontów. W dniu 6. VI. 2017 zapadł wyrok nakazujący eksmisję Z. C. ze wspomnianego lokalu.

**Sąd ustalił co następuje :**

Nieruchomość lokalowa położona w T. przy ul. (...) należała do rodziców W. C. i jej brata M.. M. C. ożenił się w 1984 ze Z. C. i razem zamieszkali w lokalu rodziców. W latach osiemdziesiątych M. C. stał się współwłaścicielem nieruchomości. Jego siostra W. wyprowadziła się z domu rodzinnego po ślubie. Od 2015 M. C. jest w faktycznej separacji z żoną, na której rzecz w związku z zachowaniem męża jest prowadzona niebieska karta. W dniu 14 sierpnia 2015 M. C. zbył swój udział w lokalu na rzecz siostry W.. Prąd i gaz w lokalu zostały odcięte. Wyrokiem z 6 czerwca 2017 wydanym w sprawie I C 370 / 17 sąd orzekł eksmisję Z. C. ze spornego lokalu, ustalając przy tym prawo Z. C. do lokalu socjalnego i wstrzymując wykonanie eksmisji do czasu złożenia przez Gminę M. T. oferty zawarcia umowy najmu takiego lokalu. W. C. od dziesięcioleci nie mieszka w spornym lokalu, nie zamieszkała w nim także w chwili kiedy nabyła w nim udział od brata. Faktycznie zamieszkuje w T. przy ul. (...). Pomiędzy W. C. i jej szwagierką istnieją

konflikt. W. C. ma klucze do mieszkania. W dniu 11 lipca 2017 w późnych godzinach wieczornych weszła do lokalu z dwoma innymi osobami celem konsultacji przyszłych prac budowlanych. Z. C. poczuła się zagrożona i wezwała Policję (bezsporne).

Sąd zważył co następuje :

Ustalony powyżej stan faktyczny był bezsporny. Sąd przeprowadził dowód z akt będącego w toku postępowania karnego II Kp 502 / 17 oraz akt eksmisyjnych I C 370 / 17. Domniemania związane ze zgromadzonymi tam dokumentami mającymi znaczenie w niniejszym postępowaniu nie zostały podważone.

Z przepisu art. 11 a ust. 1 ustawy z 29. VII. 2005 o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie wynika, że jeśli członek rodziny **wspólnie zajmujący mieszkanie**, swoim zachowaniem polegającym na stosowaniu przemocy w rodzinie czyni szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie, osoba dotknięta przemocą może żądać, aby sąd zobowiązał go do opuszczenia mieszkania. Ani w orzecznictwie ani w doktrynie nie budzi żadnych wątpliwości, iż warunkiem sine qua non stosowania powołanego przepisu jest wspólne zamieszkiwanie sprawcy i ofiary, z którym na tle niniejszej sprawy na pewno nie mamy do czynienia. Celem wskazanej ustawy nie jest umożliwienie szybszego wykonania wyroków eksmisyjnych ( zanim gmina wskaże lokal socjalny ). Strony należy traktować jako osoby najbliższe w rozumieniu ustawy ( art. 2 pkt 1 w związku z art. 115 11 kk ) – łączy je stosunek powinowactwa. Fakt, że wnioskodawczyni uzyskała na swoją rzecz wyrok eksmisyjny i chciałyby zamieszkać w mieszkaniu do niej należącym w żadnym razie nie czyni z niej osoby „wspólnie zajmującej mieszkanie” w rozumieniu art. 11 a ustawy. Przeczy temu zarówno wykładnia językowa jak i celowościowa. Nie taki był cel ustawodawcy. Ustawa ze swej istoty znajduje zastosowanie w sytuacjach nadzwyczajnych ( szczególnie uciążliwe wspólne zamieszkiwanie ) ale ograniczonych wyłącznie do sytuacji, w której sprawca i ofiara wspólnie zamieszkują w tym samym lokalu. Tymczasem wnioskodawczyni w spornym lokalu nie mieszka co najmniej od kilkudziesięciu lat i wspólnie z uczestniczką go nie zajmuje. W trybie omawianej ustawy nie mona przyspieszyć wykonania wyroku eksmisyjnego, niezależnie od stopnia konfliktu i rodzaju incydentów pomiędzy stronami. Z tej przyczyny Sąd oddalił wniosek w pkt I orzeczenia.

Ponieważ wnioskodawczyni nie wykazała podstawowej przesłanki wymaganej przez przepis art. 11 a ustawy ( wspólne zamieszkiwanie ), bez znaczenia w sprawie stało się ustalanie czy uczestniczka stosowała wobec wnioskodawczyni jakąkolwiek przemoc, jaki przebieg miały incydenty itd. Z tej przyczyny sąd oddalił wnioski dowodowe wnioskodawczyni i o przesłuchanie świadków na okoliczność przebiegu seysji z 11 lipca 2017. Skoro strony nie mieszkają razem bez znaczenia w sprawie jest też ustalenie czy uczestniczka stosowała wobec wnioskodawczyni groźby, czy zniszczyła jakiegokolwiek mienie lub czy znieważała wnioskodawczynię, co jest przedmiotem postępowania II Kp 502 /17.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 520 § 1 kpc – opłaty sądowej od wnioskodawczyni dotychczas nie pobrano dlatego podlegała ściągnięciu od wnioskodawczyni, której wniosek okazał się bezzasadny, na rzecz Skarbu Państwa ( art. 23 pkt 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych ).